

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

להזכירכם:

- את השאלון המלא נא לשלוח לדוא"ל: laad@jafi.org
- את הנספח החתום בידי הניצול/ה יש לשלוח בסריקה למייל laad@jafi.org או בפקס 03-7453557.
- למידע ושאלות בנוגע למילוי הטופס ניתן להתקשר למוקד המידע של המשרד לאזרחים ותיקים *8840.
- לשאלות בנוגע לשיבוצים או בעיות שעלו בעת הביקור ניתן להתקשר ל-"רוח טובה" 1-700-505-202.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: טאובר	שם פרטי: גיטה
--------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: רוף	בלועזית RUFF	שם פרטי איתו נולדתי: גיטה (גוסטה)	בלועזית GUSTA	מין: נ	שנת לידה: 1933
עיר לידה: צרנוביץ (רומניה)	בלועזית CHZERNOWITZ	שם פרטי ושם משפחה של האב: אירה (איסידור) רוף	שם פרטי ושם נעורים של האם: פאני נוימאיר	ארץ לידה: רומניה	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: צרנוביץ	בלועזית CHZERNOWITZ	מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ארץ המגורים: רומניה	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמידת כיתה א'	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: OSIFKA / FUTTER MATICHEFSKY / TRANSNISTRIA UKRAINA (שם העיר או האזור ושם הארץ)	בלועזית CHZERNOWITZ	מקום מגורים בתקופת המלחמה: OSIFKA / FUTTER MATICHEFSKY / TRANSNISTRIA UKRAINA (שם העיר או האזור ושם הארץ)	במידה והיית בגטו, ציין את שמו צרנוביץ	במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	תאריך השחרור: 1944	במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור צרנוביץ		

במידה ועלית באנייה, ציין את שמה "טרנסילבניה" (לגלי)	שנת עליה: 1950	במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי
<p align="center">אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה</p> <p align="center">(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריי, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):</p>		
<p>גרתי ברח' 12 FRANZOSS GASSE בעיר צרנוביץ. נולדתי ב-21/3/1933. היה לי אח קטן ממני אני לא זוכרת את שמו. גרתי עם אבא ואמא. אבי היה מסגר, הוא היה מכין שלטים לחנויות (הנדסאי). אימי הייתה עקרת בית. לאבי היו 2 אחים: סימון רוף- בעל מחסן עצים, ואח נוסף התגורר בבוקרסט, ואחות בשם הלנה הרבייט. למדתי בבי"ס הרקולס שולה. אני זוכרת גם שכן דוד של אבי היה פרופסור צבי יעבץ ז"ל.</p>		
<p align="center">נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה</p> <p align="center">(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):</p>		
<p>הרוסים הגיעו בשנת 1940 והשתלטו על העיר ועל מחוז בוקובינה. החיים היו רגילים עדיין. ב-22/6/1941 פרצה מבחינתי המלחמה. הגרמנים נכנסו והתחילו לבצע סלקציות. התושבים המקומיים שיתפו פעולה עם הגרמנים והרומנים. משפחתנו עלתה לטרנספורט הראשון. הרחוב שלנו היה בתוך הגטו המקורי ולשם הוסיפו משפחות מבחוץ. לקחו אותנו למקום "אחר" ברכבת. הבנו שזה לא סתם העברה. היו אלה רכבות מסע של בהמות. הגענו ליער אתקי שם ירדנו מהרכבת. הגענו ליער. לאורך כל הדרך היינו תחת ליווי גרמני וגם רומני. ביער היה בוץ עמוק שם אח שלי נעלם ואינני יודעת מה עלה בגורלו. עברנו את נהר נייסטר שם אמרו לנו להכניס לתוך בור את כל חפצי הערך. זהב וכדומה. מי שיסרב יומת. שם חילקו אותנו לקבוצות ושלחו אותנו ל Transnistria. סחבנו על הגב תרמיל שבתוכו היה כל רכושנו.</p> <p>הלכנו הרבה זמן בבוץ הטובעני. המון אנשים מתו בדרך. לבסוף הגענו ל FUTTERMATICHEFSCY על יד נהר בוק. שם הכניסו את כולם כ-1500 איש לתוך אורווה. חלק מהאנשים נלקחו לעבודות פרך בבניית גשר מעל הנהר. כולם שכבנו על הרצפה. לבסוף שרדו 35 איש. לא היה לנו אוכל. במהלך היום היינו מחליפים בגדים תמורת לחם עם המקומיים. בלילות המקומיים היו בוזזים אותנו. היינו צורחים והם גם הרגו אנשים שהתנגדו ואף שומר לא התערב. יום אחד נכנס חייל לאורווה נתן לאבי מכה עם הכת של הרובה בראש והוא נהרג מול עיניי. זה היה בינואר 1942. בחורף הזה הטמפ' הייתה -42. בתוך האורווה היו מלא גופות. האדמה הייתה קפואה.</p> <p>בשלב מסוים היהודים החלו להוציא את הגופות החוצה ועשו ערמה כמו קבר אחים שם לקחו גם את גופתו של אבא שלי. מתוך 35 איש שניצלו נותרתי אני ועוד ילדה אחת בחיים. יהודים לא נשארו מעברו השני של נהר הבוק. מרב הקור נשרו לאנשים אצבעות ברגלים, ומחוסר תנועה הם סבלו מניוון שרירים. כשמזג האוויר השתפר השורדים החלו ללכת לכיוון העיירה ברשט, שם הייתה התארגנות של הקהילה ועזרה הדדית.</p>		
<p align="center">אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ</p> <p align="center">(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):</p>		
<p>אני ואימי נשארו יחד עם משפחות בודדות. הילדה ששרדה איתי שמה שרה סירוטה שהייתה לימים שופטת במדינת ישראל. שמה המקורי היה גייקה וקשטיין. אני זוכרת שמשפחתה הייתה שם הם עשו את הצרכים שלהם בתוך סיר אותו ניקו בשלג וגם בישלו בתוכו. משם הלכנו לאוסיפקה שזה היה כפר בקרבת מקום. הגברים נלקחו לכל מיני עבודות שדה, ניקיון בבתי קצינים,</p>		

והנשים סרגו לחיילים הגרמנים. הרוסים החלו להתקרב ובמקביל יצאו הפרטיזנים מהיער והרגו את החיילים ששמרו עלינו (שותפי שמשטר הנאצי). הגרמנים הגיעו והחלו לאסוף את היהודים הנותרים וגם אוקראינים. הלכנו בשיירה כמו צעדת מוות. אימא שלי דיברה עם החיילים הגרמנים בשפתם ושכנעה אותם לעזוב אותנו וגם את משפחת וקשטיין, שרה אמא שלה והאחיות.

שני אחים המשיכו בצעדה וגם אח נוסף שחצה את נהר הבוק. כשהצבא האדום נכנס נסענו ברכבות מסע שהובילו תחמושת וטנקים לחזית, וזאת ע"י עזרתם של חיילים יהודים של הצבא האדום. אני זוכרת בזמן הנסיעה היו הפגזות. אני ושרה התחבאנו מתחת לרכבת כדי לשרוד. הייתה הרגשה קשה של פחד. לבסוף הרכבת הגיעה לצרנוביץ וזה היה בתחילת 1944. אמא שלי הכירה גבר בשם שמואל שטיין והתחתנה איתו. עברנו לטרנסילבניה NOTBARDT HORADIMARE שם היינו משנת 1946-1950.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

לארץ הגענו דרך נמל קוסנצנה ברומניה. עלינו לאוניה "טרנסילבניה" והפלגנו לחיפה. משם לקחו אותנו במשאיות לבית עולים פרדס-חנה, שם התגורר אנשים מבוגרים יותר. בשנת 1951 התחתנתי עם מאיר (מישה)טאובר ועברנו למושב בן-עמי, שם נשארנו עד 1963 ועברנו לנהרייה. מהנישואים יש לי בת אחת שמה בילה אלקביר היא גרה בנהרייה. יש לי 3 נכדים. שניים מהם מתגוררים בהוד השרון ואחד בנהרייה בגיל אחרי צבא. אני הייתי כל החיים עקרת בית ומישה היה נהג משאית. המסר שלי לדורות הבאים שיש לשמור על הארץ שלא נהיה קורבן כמו בעבר.

ראיון: אריאל פרידמן, נהרייה, פברואר 2014